

RAILA KINNUNEN

NASIMA

TAMMI

Raila Kinnunen

Nasima

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Kuvalähteet mainitaan kuvien yhteydessä.

© 2017 RAILA KINNUNEN, NASIMA RAZMYAR JA
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI

ISBN 978-951-31-9261-7

PAINETTU EU:SSA

Sisällys

7	Alkusanat
11	Yksi Charlotte voi muuttaa kaiken
23	Kabulin veri ja ruusut
36	Kolme hemmottelun vuotta Moskovassa
48	Suomi, uusi kotimaa
60	Muistojen Muisto
70	Kotona
84	Koulua, Kelaa ja vähän YK:ta
97	Mukavissa ja ikävissä töissä
112	Elämää, ei tilastoja
125	Pakolaisuuden keulakuvaksi
139	Me – ketkä me?
155	Tanssi miljoonalle
167	Politiikkaan
181	Johan löytyi mies!
194	Yksi kahdestasadasta ja 1/34
212	Daoud Razmyar
239	Kamela Razmyar
250	On aika
266	Epilogi

Alkusanat

Olen aina ajatellut, että elämäkerta kirjoitetaan eläkepäivinä, kun on jo nähnyt maailmaa ja saanut paljon elämäkokemusta. Siksi ajatus omaa elämää koskevan kirjan tekemisestä tuntui alkujaan vieraalta. Kun aloitimme tämän projektin, olin 31-vuotias. Tuolloin ajattelin, ettei minulle ole vielä kertynyt vuosirenkaita tarpeeksi kyetäkseni katsomaan elämäni niin laajasti kuin tällainen kirjaaminen vaatii.

Viime keväänä, kevään 2016 voimakkaan yhteiskunnallisen murroksen ajassa, koin kuitenkin suurta tarvetta peilata ajatuksiani suhteessa henkilökohtaisiin kokemuksiini. Halusin hahmottaa ajatuksiani oman uuden elämäntilanteeni ja muuttuneen poliittisen ajan pohjalta. Tämä kirja on enemmänkin puheenvuoroni lukijalle kuin elämäkerta. Haluan kertoa suoraan lukijalle ajatuksiani elämästäni, mietteitä maailmasta ja ajastamme.

Kirja syntyi aikana, jolloin Suomessa käytiin kiihkeää keskustelua turvapaikanhakijoista, pakolaisista ja maahanmuuttajista. Suomen rajoille pakkautui tuolloin kymmeniätuhansia ihmisiä hakemaan turvaa. Vihapuheet, äärioikeistolaiset mielenosoitukset ja jopa

väkivallanteot ilmestyivät yhtäkkiä yhteiskuntaamme. Äkkiä Suomi ei ollut enää entisensä. Tuntui, että minun oli pysähdyttävä miettimään tätä yhteiskunnallista ilmiötä ja syitä sille.

Olen kirjassani rehellinen. Peilaan näitä ilmiöitä ihmisenä: pakolaistaustaisena suomalaisena, tulevana äitinä ja totta kai myös kansanedustajana. Pohdin ääneen sitä, mitä on olla poliitikko ja onko politiikka minunlaiselleni ihmisille edes oikea paikka toimia. Mitä pitäisi ajatella kaikesta tästä? Toivon, että lukijassa syntyy ajatuksia ja että hän jatkaa ajatustyötä kanssani oman ainutkertaisen elämäkokemuksensa pohjalta.

Toivon, että kirjan mittaiseen keskusteluun tarttuu yhtä lailla koululainen, jota huolestuttaa yhteiskunnan ilmapiiri ja vihan värittämä keskustelu, kuin opettaja, joka haluaa laajentaa oppilaidensa näkökulmaa yhdellä puheenvuorolla. Yhtä lailla toivon, että kirjaan tarttuvat nekin, jotka eivät ole kanssani samaa mieltä. Ehkä rehellinen puheenvuoroni saa näkemään asioita uudella tavalla tai tuo syvyyttä omiin ajatuksiin. Toisaalta toivon, että kirja tempaa mukaansa myös ihmisen, joka haluaa uppoutua tarinaan pienestä työstä, josta kasvaa aikuisena Suomen ensimmäinen pakolaistaustainen kansanedustaja.

Lopuksi haluan kiittää kaikkia niitä, jotka ovat kulkeneet mukana elämässäni tukemassa minua matkalla siksi, mitä nyt olen. Tukenne on ollut minulle mittamaton voimavara. Erityisesti haluan kiittää rakasta perhettäni: aviomiestäni, isää ja äitiä siitä suuresta tuesta, jonka he minulle tänä aikana antoivat. Esikoisen saaminen samaan aikaan kirjaprojektin kanssa toi omat

haasteensa, mutta ennen kaikkea se avasi silmäni aivan uudella tavalla.

Haluan kiittää myös kirjan kirjoittanutta Raila Kinnusta. Hänen kanssaan syntyi heti sellainen ystävyys-suhde, joka toivottavasti säilyy läpi elämän. Välillä unohdin kokonaan, että olemme kirjaa tekemässä. Pääosin tuntui siltä, että keskustelen hyvän ystäväni kanssa aidosti elämästä ja mieltä askarruttavista asioista.

Toivon, että tämä lukukokemus on yhtä lämmin ja turvallinen ja samalla ajatuksia herättävä ja koskettava kuin keskustelumme Railan kanssa olivat.

Tervetuloa mukaan! Käykää peremmälle. Yhtä haluaisin vielä toivottaa: ollaan ihmisiä toinen toisellemme!

Helsingissä tammikuussa 2017
Nasima Razmyar

Yksi Charlotte voi muuttaa kaiken

Tyttö on kahdeksanvuotias, innoissaan ja hyvin jännittynyt.

Hänen elämänsä oli kääntynyt pääläelleen muutamaa viikkoa aikaisemmin. Kaikki muuttui parissa tunnissa lentomatalla Moskovasta Helsinkiin. Koneeseen nousi Afganistanin Moskovon-suurlähettiläs Daoud Razmyar, hänen puolisonsa Kamela Razmyar, tytär Nasima ja poika Nomyal. Helsingin lentokentälle koneesta astui 8.10.1992 ensimmäinen Suomesta turvapaikkaa hakeva afgaaniperhe.

Helsingin vastaanottokeskuksesta perhe siirrettiin nopeasti Rovaniemen vastaanottokeskukseen. Vanhemmat ovat poissa tolaltaan, heillä on valtava huoli oman perheen tulevaisuuden lisäksi sukulaisista Afganistanin kaaoksen, puhdistusten ja teloitusten keskellä. Yhteyksiä ei saada. Nasima näkee vahvan isänsä romahtavan ja itkevän, ensimmäisen ja viimeisen keran elämässään.

Seuraavalla viikolla Nasiman ja siskoaan 11 kuukautta nuoremman Nomyalin on määrä aloittaa koulunkäynti tavallisessa suomalaisessa koulussa Rovaniemellä.

Nasima osaa kahta kieltä, äidinkieltään daria, arabialaisen kirjaimiston persiansukuista, oikealta vasem-

malle luettavaa kieltä, ja kyrillisten aakkosten venäjää. Kumpaakin hän on opiskellut koulussa. Suomea hän ei osaa.

– Ajattelin, että ainakin yksi sana suomea on osattava, tosi noloa, jos en mitään osaa. Toistelin peilin edessä varmaan tuhat kertaa sanaa moi, viimeksi ennen nukkumaanmenoa ja yölläkin. Mentiin veljen kanssa sitten kouluun, meidät vietiin luokan eteen, ja kaikki oppilaat nousivat seisomaan, Nasima Razmyar muistelee 24 vuotta myöhemmin.

– En tiedä, mitä siinä sanottiin, varmaan meidät esiteltiin jotenkin – luokalla ei ollut yhtään maahanmuuttajaa ennestään. En saanut moi-sanaa suustani. Miten maailman helpoin sana on voinut tuntua niin vaikealta! Kai se oli se jännitys.

Tulee ensimmäinen välitunti, Nasima ja Nomyal jäävät luokkaan, kun muut vilahtavat ulos. Ovelle tulee tyttö, vinkkaa, että tulkaa mukaan. Kohta Charlotte ja Nasima hyppäävät pihalla narua, kuten tytöt ympäri maailmaa tekevät.

– Se oli sitten menoa! Minua pyydettiin mukaan! Sain ystäviä nopeasti, velikin löysi omansa – ei enää kuljettu käsi kädessä. Ihana Charlotte kutsui synttäreilleen parin viikon päästä, ja sekin oli ihanaa, että hänen vanhempansa tulivat jopa hakemaan minut vastaanottokeskuksesta kaupungin ulkopuolelta, kun en osannut muuten mennä kuin koulubussilla. Muistan, miten leikkittiin ongintaa ja muutenkin oli niin ihanaa. Tuntui, että nyt olen oikeasti kotona – kolmena Moskovavuotena ei koskaan tuntunut siltä.

Parin viikon kuluttua oli Suomen itsenäisyyspäivä-

juhlien aika. Nasima päätti opetella Maamme-laulun sanat ulkoa, vaikka se vaikeaa olikin.

– Tunne oli vahva, kun sain laulaa sen yhdessä muiden lasten kanssa koulun juhlasalissa.

* * * * *

Lokakuun 14. päivä 2015. Nasima Razmyar, 31, on ensimmäisen kauden kansanedustaja, Helsingin sosiaalidemokraattien ehdokkaana kevään vaaleissa 5 156 äänellä valittu Suomen ensimmäinen pakolaistaustainen parlamentaarikko.

Eurooppaan on iskenyt pakolaisvyöry. Suomeen tuli vuoden 2015 aikana 32 476 turvapaikanhakijaa, lähes kymmenkertainen määrä edellisvuoteen verrattuna. Ennakoimattomalla tilanteella ratsastavat poliitikot oikealta ja vasemmalta. Suomeen on perustettu pikapäätöksillä vastaanottokeskuksia alueille, joilla ei ole vieraisiin totuttu, myös sinne missä osaamista jo on. Ahtaus on valtava, epätietoisuus ja ennakkoluulot vellovat, sosiaalinen media kuohuu.

Syyskuussa 2015 Nasima Razmyar puolueineen jätti puhemiesneuvostolle aloitteen ajankohtaiskeskustelun käymisestä rasismista. Puheenvuoroja hän oli eduskunnassa käyttänyt usein, puhe on hänen ensimmäisensä.

Puhe laukaisee 66 puheenvuoroa. Keskustelulle varatut kaksi tuntia täyttyvät sekunnilleen. Osa kommenteista on kaikkea muuta kuin perinteisiä tai hallitusoppositio-linjaa noudattavia. Moni käyttää harvinaisen tunteellista kieltä. Eero Heinäluoma sanoo itkeneensä.

Razmyarin neitsytpuhe kertoo puhujasta, hänen

arvo- ja kokemusmaailmastaan paljon. Se haluaa olla herätysshuuto kollegoille eduskunnassa. Siinä kuuluu aiheen tärkeys, huolellinen valmistautuminen ja se, että puheita on pidetty ennenkin. Ja näkyy siinä myös se, että puhuja on vastikään avioitunut suomenruotsalaisen kanssa.

Puhe on parhaimmillaan kuultuna, ei luettuna. Siinä on harkittua paatosta, jargonia, taukoja, painotusta ja toistoa, esimerkkien ja kysymysten vuoropuhelua niin kuin hyvässä puheessa aina.

Charlotte vierailee puheessa ja niin myös saksalainen pikkupoika Niklas.

”Arvoisa puhemies. Hyvät edustajakollegat! ’Hyvien ihmisten hiljaisuus on ihmiskunnan suurin tragedia.’ Nämä Martin Luther Kingin sanat ovat totta myös tänään, kun puhumme painajaisesta nimeltä rasismi.

Ja arvoisa puhemies, vaikenemisen aika on nyt ohi. Rasismi ja vihateot eivät mene itsestään pois. Pelko tai tietämättömyys eivät haihdu automaattisesti. Juuri siksi Suomen eduskunta ei voi kääntää katsettaan pois. Me, kansan vapailla vaaleilla valitsevat kansanedustajat emme voi sulkea korviamme. Ja ei – emme voi vaieta.

Toisin kuin useimmat tähän saliin tulevat asiat, tässä ei ole kyse politiikasta. Tässä on kyse ihmisyydestä. Ja tässä asiassa edunsaajana on ihminen. Sinä, minä, me kaikki.

Arvoisa puhemies! Lokakuu 2015: Suomessa yritetään polttaa vastaanottokeskus. Syyskuu 2015: Suomalaiset tekevät ihmismuurin estääkseen pakolaisten maahantulon. Syyskuu 2015: Polttopulloisku turva-

paikanhakijoiden tiloihin. Elokuu 2015: Ministeri Stubbin kotiin isketään. Elokuu 2015: Uusnatsit hyökkäävät ihmisten kimppuun Jyväskylässä. Heinäkuu 2015: Kansanedustaja julistaa taistelun monikulttuurisuutta vastaan.

Miettikää hetki, kuinka järjenvastaiselta tämä kuulostaa. Ja kuitenkin, se on totisinta totta. Suomi on ollut maa, jossa polttopulloja on näkynyt vain vanhoissa sotaelokuvissa. Ilotulitusraketteja on ammuttu uudenvuodenaattona.

Miten on mahdollista, että vuonna 2015 Suomesta on tullut paikka, missä vastaanottokeskukset ovat joutuneet polttopullon ja ilotulitusrakettien kohteeksi? Kenen suomalaisen hyvinvointia uhkaa ihminen, joka on menettänyt elämässään kaiken?

Suomi ei ole rasistinen maa, mutta tosiasia on, että Suomessa on rasismia. Rasismia on nähty jopa eduskunnassa. On järkyttävää huomata, että aikuisten kovat asenteet ovat siirtyneet hiekkalaatikossa leikkiville lapsille. Olemme nähneet jopa videon, jolla aikuinen opettaa lasta lyömään erilaisia ihmisiä.

On tärkeää muistaa tämä: yksikään lapsi ei koskaan kasva rasistiksi ellei aikuinen hänestä sellaista tee. Meillä aikuisilla on valtava vastuu. Meillä päättäjillä on vielä suurempi vastuu. Meidän on näytettävä esimerkkiä.

Mitä me voisimme tehdä? Me voimme näyttää esimerkkiä rakentavasta keskustelusta, jolla rasismille ja kaikenlaiselle vihapuheelle sanotaan ei. On tärkeää tehdä selväksi, että vihapuhetta ei koskaan voi hyväksyä. Miksi vihapuhe sitten on niin vaarallista? Syy on se, että vihapuheesta on lyhyt matka vihatekoihin. Me

tunnumme liian monta esimerkkiä historiasta, joissa vihapuhe on muuttunut vihateoksi. Esimerkkejä on myös Suomesta.

Mitä me sitten emme voi tehdä? Me emme voi sulkea silmiämme emmekä me voi vaieta. Me emme voi unohtaa historiaa emmekä me voi menettää inhimillisyyttä. Emme myöskään me poliitikot. Sellaisesta politiikosta, joka menettää kykynsä asettua toisen ihmisen asemaan, ei ole mitään hyötyä.

Suomella ei ole varaa rasismiin eikä vihapuheeseen. Suomi on aina ollut ja tulee aina olemaan monikulttuurinen maa. Suomen vahvuus ja rikkaus on ollut se, että Suomessa ei ole ollut meitä ja heitä. Suomessa on ollut vain me. Meidän on muistettava, että erilaisuus on voimavara – Suomessa ja kaikkialla maailmassa.

Arvoisa puhemies! Ääriliikkeiden väkivalta Suomessa on tosiasia. Suojelupoliisin mukaan ääriliikkeiden väkivalta on yleistymässä Suomessa. Heinäkuussa 2015 uusnatsijärjestön jäsenet hyökkäsivät Jyväskylässä sivulisten ihmisten kimppuun pahoinpidellen heitä. Saman järjestön edustajat ovat myös esiintyneet yhdessä erään kansanedustajan kanssa ilman, että siihen on vieläkään puututtu. Kyseisen järjestön tavoitteena on kansallissosialistisen valtion luominen Suomeen. Suojelupoliisi on seurannut kyseisen uusnatsijärjestön ja äärioikeistolaisten liikkeen toimintaa jo pidemmän aikaa.

Ilmapiiiri Suomessa on kiristynyt. Vihapuheen määrä on lisääntynyt ja erilaiset ääriliikkeet ovat käyttäneet väkivaltaa. Kansan vaaleilla valitsemat päättäjät eivät voi seurata tällaista kehitystä sivusta. Nyt on aika päivittää äärijärjestöjen riskiarvio ja selvittää tarkasti, millä

tavalla lainsäädäntöä voidaan parantaa, jotta ääri liikkeiden väkivaltaisuuksia voidaan ehkäistä ja estää. Kaikki väkivalta tai poliittinen väkivalta on väärin eikä sitä voi hyväksyä – ei ääri vasemmalta eikä -oikealta.

Vihapuhe ja väkivalta näkyvät Suomessa myös ihmisten arjessa. Rasismia esiintyy hiekkalaatikoilla, kouluissa, työpaikoilla, lehtien palstoilla ja nettikeskusteluissa. Jopa osa suomalaisista on joutunut pelkäämään oman äidinkieltensä vuoksi. Se ei ole oikein. Kenenkään ei pidä joutua pelkäämään siksi, että puhuu äidinkieltään, joka on Suomen virallinen kieli.

Arvoisa puhemies! Tällaista kehitystä ei voi hyssyttellä, hyväksyä tai puolustella millään tavalla. Jokainen suomalainen vaikuttaa omalla käyttäytymisellään siihen, millainen viesti Suomesta lähtee maailmalle. Suomen pitäisi olla tunnettu enemmän Marimekon upeista printeistä ja lakanoista, ei valkoisista lakanoista. Yksilöillä on aina vastuu, mutta niin on meillä yhdessäkin. Sen vastuun kantaminen edellyttää sitä, että emme vaikenne tai käännä katsettamme pois.

On hienoa, että sotiemme veteraanit ovat tuominneet voimakkaasti rasismia. Kiitos heille. Myös tasavallan presidentti Sauli Niinistö on tuominut rasistisen väkivallan selväsanaisesti ja todennut, että turhautuneisuus tai kritiikki pitää osoittaa poliitikoille eikä viattomille ihmisille. Jokainen meistä voi omalla toiminnallaan näyttää, että suvaitsevaisuus voittaa vihan, ja jokainen meistä voi näyttää, että rasismi ei ikinä voita sitä tosiasiaa, että me kaikki ihmiset olemme samanarvoisia.

SDP:n puheenjohtaja Antti Rinne ehdotti kesällä, että kaikki puolueet allekirjoittaisivat rasismia vas-

taisen julistuksen. Siinä ei ole kyse politiikasta vaan oikeasta ja väärästä. Siitä, että poliittiset puolueet lähettävät selkeän viestin, että Suomessa ei sallita kenenkään ihmisarvoa alentavaa toimintaa tai puhetta. Toivon, että jokainen puolue toimii oikein.

Arvoisa puhemies! Haluan kertoa teille näin lopuksi pienen tarinan yli 20 vuoden takaa. Muistan elävästi ensimmäisen koulupäiväni. Asuin silloin Rovaniemellä. Vieras paikkakunta, tämä oli minulle silloin vielä vieras maa. Yritin koulua edeltävänä päivänä opetella edes yhden sanan, ja se oli: moi. Toistin tätä sanaa peilin edessä ehkä tuhat kertaa, jotta seuraavana päivänä osaan sen koulussa. Seuraava päivä tuli, menin luokan eteen, tuli minun vuoroni, ja unohdin sen yhden ainoan sanan. Se kertoo, että minua jännitti ihan valtavasti sillä hetkellä.

Muistan myös hyvin ensimmäisen välitunnin. Tiesin, että kohta jään tänne yksin, ja jäinkin istumaan siihen pulpettiin, kun muut lapset lähtivät välitunnille. Ei mennyt kovin pitkä aika, kun sieltä tuli tyttö. Hänen nimensä oli Charlotte, ja hän huiatoi, että tule mukaan. Ja pian me olimme hyppäämässä hyppynarua, nauroimme. Oli hyvä olo. Olimme kaikki lapsia, eikä siihen oikeastaan tarvittu edes yhteistä kieltä.

Elämässäni on todella paljon hyviä hetkiä, mutta tämä on jäänyt ehdottomasti mieleen. Olen monesti miettinyt, mikä teki siitä niin upean. Varmasti se, että minut – kieltä puhumaton, erilaiselta näyttävä – kohdattiin ihmisenä. Siihen vain vaadittiin, että joku ottaa sen ensimmäisen askeleen.

Tässä tarinassa on kaksi opetusta. Ensimmäinen on se, että jokaisessa meissä elää pieni Charlotte. Meidän

pitää uskaltaa kohdata ihmiset ihmisenä. Toinen opetus on se, että kun teemme näin, ihminen kokee olevansa osa yhteiskuntaa, jolloin hänen on helpompi pärjätä, ja enköhän itse ole tästä aika lailla elävä esimerkki.

Arvoisa puhemies! Me emme tarvitse Suomessa jakautumista vaan yhtenäisyyttä. Me emme tarvitse Suomessa vihapuhetta vaan vuoropuhelua. Emme tarvitse sulkeutuneisuutta ja epäluuloa, vaan avoimuutta ja myötätuntoa. Suomesta ei saa tulla maata, jossa ihminen joutuu pelkäämään olla oma itsensä.

Rasismi sulkee silmät. Viha sulkee silmät. Sitä vastoin suvaitsevaisuus avaa silmät. Myötätunto avaa silmät. Kun maailma palaa ja miljoonat ihmiset pakenevat sotaa, Eurooppa kipuilee asian kanssa. Saksan yleisradio kysyi pieneltä pojalta, onko tämän päiväkodissa ulkomaalaisia. Neljävuotias Niklas vastasi, että ei, siellä on lapsia. Pieni Niklas oli oikeassa. Vihan kohteena eivät ole suomalaiset tai ulkomaalaiset. Vihan kohteena ovat ihmiset.

Arvoisa puhemies! Tämä keskustelu tuli oikeaan aikaan. On tärkeää, että eduskunta reagoi yhteiskunnan ongelmiin ja ihmisiä puhuttaviin aiheisiin. On meistä itsestämme kiinni, mistä vuosi 2015 tullaan muistamaan. Kymmenentuhannet suomalaiset ovat kesän ja syksyn aikana ilmaisseet mielipiteensä rasismia ja vihapuhetta vastaan. Nyt eduskunnalla olisi mahdollisuus tehdä sama ja lähettää selväsanainen viesti: Suomessa ei ole sijaa rasismille ja vihapuheelle.

Vaikenemisen aika on ohi.”

* * * * *

Keskusteluun osallistuneiden kansanedustajien puheenvuoroissa vallitsee harmonia puoluekartan laidasta laitaan. Monet kiittävät ensisanoikseen edustaja Razmyarin puheenvuoron koskettavuutta, tärkeyttä, upeutta, vahvuutta, omakohtaisuutta ja aitoutta – se on sydämen puhetta.

Keskustalainen pääministeri Juha Sipilä määrittelee puheenvuoron tärkeäksi, ajankohtaiseksi ja tunteikkaaksi. Perussuomalainen oikeus- ja työministeri Jari Lindström kaskuaa taksimatkastaan lentokentältä Rautatieasemalle somalikuskin kyydissä, matka päättyi ainakin taksikuskin osalta asennemuutokseen sen suhteen, että perussuomalaiset olisivat rasisteja.

Kokoomuksen Ben Zyskowicz sanoo edustaja Razmyarille, että te arvelitte ujosti, että olette hyvä ja kannustava esimerkki siitä, miten maahanmuuttaja rikastuttaa suomalaista yhteiskuntaa, ja jatkaa: ”Minä voin sanoa, että te totisesti sitä olette.”

Sosiaalidemokraattien Antti Lindtman nimeää puheen historialliseksi: sen pitäjä on ensimmäinen pakolaistaustainen kansanedustaja. Demareiden Maria Guzenina on sitä mieltä, että edustaja Razmyar on rohkea tullessaan koko kansakunnan eteen sanomaan sanottavansa, vaikka se tarkoittaakin lisää vihapuheita edustajan sähköpostiin.

Kansanedustajat siteeraavat Veikko Lavia ja sitä, että jokainen ihminen on laulun arvoinen, suomalaisia sananlaskuja, he kertovat vierailuistaan maahanmuuttajavaltaisissa koululuokissa. Moni miettii sitä, miksi ilmapiiri Suomessa on muuttunut niin paljon. Vasemmistoliiton Paavo Arhinmäki tiivistää, että rasismi ei

ole mielipide, rasismi on rikollista. Keskustan Markku Rossi kehuu, että Kuopiossa elelee liki sata eri kansallisuutta ja puhutaan lähes yhtä monta kieltä Savon murteen lisäksi – hän on ylpeä siitä, mitä Kuopiossa on tehty turvapaikanhakijoiden eteen.

Sosiaalidemokraattien Eero Heinäluoma sanoo näin: ”Edustaja Razmyarin puheenvuoro oli todella koskettava, ja täytyy sanoa, että ensimmäistä kertaa eduskunnassa tuli tippa silmään. Se oli hyvin avaava ja syvälle ihmiseen ulottuva puheenvuoro.”

Seuraavan päivän Demokraatti-lehti julkaisee Razmyarin puheen kokonaisuudessaan. Toinen lehti otsikoi, että hetken aikaa eduskunta ja Suomi olivat yhtenäisiä.

* * * * *

Kevään ja kesän 2016 kuluessa, kun tätä kirjaa tehdään ja istutaan yhtä mittaa tuntitolkulla Nasima Razmyarin uudessa puolityhjässä kodissa, maailmalta ja Suomesta tulvii lisää ikäviä uutisia ja muutama hyväkin kirjaus, jotka olisivat sopineet puheeseen syksyllä 2015. Syksymällä Nasima toteaa, ettei mikään taida olla muuttunut, vaikka vuotta aiemmin tuon puheen aikaan toivo heräsi.

Puheeseen pääsisi nyt myös 6-vuotias newyorkilainen Alex. Hän kirjoitti presidentti Barack Obamalle kirjeen, jossa hän pyysi presidenttiä auttamaan, jotta Alexin perhe saisi kotiinsa asumaan pienen Omranpojan Alepposta. Ambulanssissa hiljaa ja lasittunein silmin yltä päältä pölyn ja veren peitossa istuvasta pojasta tuli Syyrian sodan mielettömyyden symboli. Alex kuvai-

lee, miten Omranista tulisi hänelle ja hänen pikkusiskolleen veli, mitä he leikkisivät, millaisilla leluilla, miten hän esitteli koulussa ylpeänä uutta ystäväänsä Syyriasta. Kirje vilisee ylipyyhittyjä sanoja, mutta viesti on vakaa ja se päättyy toiveeseen, että tulkaa pian, me odotamme!

Nasima siteeraa Alexin kirjettä pariinkin otteeseen. Ehkä siksi, että hän odottaa omaa esikoistaan, poikaa. Istuntojen mittaan vatsan kaari pyöristyy pyöristymistään, kunnes tulokas täyttää koko sylin. Viimeisissä tapaamisissa hän jo köllöttelee äitinsä sylissä, Jonas pehkotukassaan.

Nasima sanoo täysin vakuuttuneena, että yksi Charlotte voi muuttaa kaiken.

Nasima Razmyarin henkilökuvaa on
intiimi ja samalla maailmoja syleilevä,
syvästi huolestunut ja silti toivoon usuttava,
hämmästyttävän rehellinen ja avoin.

NASIMA RAZMYAR oli viisivuotias, kun hänen perheensä muutti Kabulista Moskovaan isän suurlähettiläspestin takia, kahdeksan vanha, kun he pakenivat Suomeen. Nasimalle uusi turvapaikkamaa oli maailman paras maa, turvallinen ja koulutusjärjestelmältään loistava. Pikkutyttö taisteli, ahersi koulussa, tahtoi hyvää.

Uudistusmielisen Afganistanin kärkihahmoihin kuulunut isä kannusti tyttärtään rikkomaan rajoja ja ennakkoluuloja, ja niin Nasima totisesti tekikin. Hän meni töihin maahanmuuttajajärjestöihin, valittiin Vuoden Pakolaisnaiseksi, tanssi itsensä ihmisten sydämiin Tanssii tähtien kanssa -ohjelmassa ja hakeutui politiikkaan sosiaalidemokraattien riveihin. Hänet valittiin kansanedustajaksi vuonna 2015 juuri samoihin aikoihin, kun Suomen rajat tukkeutuivat turvapaikanhakijoiden virrasta, rasismi roihahti ja vihapuhe yltyi.

Ensimmäisen kerran viha ja ennakkoluulot ryöppysivät myös Nasima Razmyarin päälle, lähes 25 vuoden Suomessa asumisen jälkeen. Se pysäytti, sai tuntemaan voimattomuutta uudessa kansanedustajan asemassakin. Oman elämäntilanteen mullistuminen, esikoisen syntymä, ei kuitenkaan vieroittanut politiikasta vaan kannustaa jatkamaan täysillä.

